

Dertien

Toen ik zijn spreekkamer binnenstapte op de derde verdieping van het Westminster Ziekenhuis, stond dokter Scoville in een witte ziekenhuisjas bij zijn bureau en droogde zijn handen met een papieren doek. Hij was een oude vijfendertiger of een jonge vijftiger, dat was lastig te zeggen. Zijn gezicht baadde in te veel zonlicht uit het raam en was te kort geleden verbrand op een driedaagse medische conferentie in een zuidelijk kustoord, en het krulde meteen in een glimlach ter begroeting, waarmee de lijnen en kleuren omvormden tot zo ongeveer een karikatuur. Het was afgedekt met grijs stekeltjeshaar. Hij gooide de doek weg en stak een van zijn handen uit, waarmee hij zojuist Carol had onderzocht in een voorvertrek dat van de spreekkamer was gescheiden door dikke muren en gesloten deuren. Zijn rug was gebogen door zijn gezwoeg, dat de naam had ononderbroken te zijn, maar daardoor kwam zijn volhardende glimlach slaafs over. Het was de glimlach van een winkelier, met tegelijk die verontschuldigende ik-hoor-hier-niet-glimlach, van ‘ik ben hier niet de eigenaar maar werk hier alleen maar hoor’. De glimlach van een man die wist dat iedereen die door die deur kwam te weinig waar voor zijn geld zou krijgen.

‘Ze begint haar milt al te voelen, de ziekte vordert dus al,’ zei hij, toen we allebei zaten. ‘Haar hemoglobine is’ – hij raadpleegde een notitie die de receptioniste op zijn bureau had gelegd – ‘maar duizend. Bijna driehonderd onder het resultaat van dokter Cameron op dinsdag. Het wordt kantje boord.’

Hij legde zijn handen achter zijn hoofd en knipperde even in het zonlicht.

‘De twee beste medicijnen voor acute leukemie zijn 6-mercaptopurine en methotrexaat. Ik zou liever met de 6-MP beginnen, maar het duurt een paar weken voordat die aanslaat, en ik weet niet of we die hebben. Het is nogal explosief. Maar laten we het proberen. Als de situatie netelig wordt wippen we haar het ziekenhuis in en dienen cortison toe. We houden de steroïden liever voor later, dat is onze troef, maar als we ze nodig hebben om haar weer in vorm te krijgen voor de 6-MP, dan gebruiken we ze.’

‘Wat bedoelt u met “als de situatie netelig wordt?”’

‘Let op bloeden. De ziekte vernietigt de bloedplaatjes, die regelen het stollen. Het is belangrijk dat ze niet valt of zich stoot of zich ergens snijdt. Geen speeltuinen of zoiets totdat we die afname krijgen. Als ze naar school gaat, geen gym, en vraag de meester om op haar te letten.’

‘Wat zeg ik tegen de meester dat ze heeft?’

‘Noem het bloedarmoede. Zeg dat ook tegen Carol. Dat is tenslotte een symptoom. Maar houd haar anders van school tot het ergste achter de rug is. Ik geef je wat 6-MP mee om alvast te beginnen, en we duimen ervoor. Als haar neus bloedt, vul je hem op met de stelpende watten die ik je zo geef. Als het niet stopt, hup het ziekenhuis in en we zetten haar aan de steroïden.’

‘Hoe lang houden de afnames aan?’

‘Die van de steroïden niet lang. Van die andere twee medicijnen zo tussen de zes maanden en een jaar of twee. Niemand kan het voorspellen. Bij ongeveer vijftig procent slaan de medicijnen aan.’

‘Er is geen behandeling tegen?’

Hij glimlachte zeer teder tegen het bureaublad. ‘Dat hangt ervan af wat je bedoelt met behandeling. Ik heb hier een meisje, nu vijftien, dat al drie jaar vrijuit gaat door de 6-MP. Maar ik weet zeker dat de kankercellen uiteindelijk een resistentie tegen het medicijn ontwikkelen.’

‘En dan stappen jullie over op methotrexaat.’

‘En dan stappen we over op methotrexaat.’

‘En tegen die tijd...’

‘We hopen het! Chemotherapie – medicijnen – dat spoor volgen we nu, en nog maar een paar jaar geleden hadden we überhaupt niets. Het is een soort debatwedstrijd die we voeren met dit beest. Neem 6-mp, dat breekt voedingsgewijs de cellen open door ze nepdosissen te geven van de purine waar ze zich zo graag mee volschransen. Ik hoop dat we hem snel nog een paar poetsen kunnen bakken, en als we die vinden, kun je er zeker van zijn dat de kliniek hier beneden de eerste zal zijn om het te proberen. Er gebeurt nu weinig opwindends, maar wie weet? Het is een spannende jacht, hoewel ik niet van je kan verwachten, dat je het op dit moment ook zo ziet.’

‘Geloof u ook in God, behalve dat u voor hem speelt?’

‘Door mijn werk op de kliniek, en het rondscheuren naar al de andere ziekenhuizen in het land, zie ik soms wekenlang mijn eigen kinderen niet. Ik heb geen tijd om over zoiets na te denken. Welnu, ik neem u mee naar beneden naar de kliniek, daar zullen we Carol vanaf nu onderzoeken, en ik denk dat we beter nog een beenmergpunctie kunnen doen. U weet waarschijnlijk dat daar het bloed wordt geproduceerd en dat daar ook het hoofdkantoor van de boosdoener staat. Als ze eenmaal stabiel is, krijgt ze dat gedoe voor een monster maar om de paar weken. Ik denk dat we daar een afspraak voor haar kunnen maken voor komende maandag.’

Het moest anders gaan, en we keerden al eerder naar Westminster terug. Op zondagavond wilde de vulling een bloedneus maar niet stoppen, wat ons de snelweg op lanceerde, New York in met 130 kilometer per uur. Achterin hield mevrouw Brodhag de patiënt bezig met een spel dat ze de hele middag gespeeld hadden.

‘Mijn oom heeft een kruidenierswinkel,’ zei ze, terwijl we door de stromende regen raasden, ‘en daar verkoopt hij – C.’

‘Cacao,’ zei ik.

‘Oh, in hemelsnaam zeg, zo gemakkelijk geef ik het niet weg. En jij houdt je mallemoer erbuiten. Carol?’ Ze schudde het meisje dat in haar noeste arm genesteld lag.

‘Een carburateur,’ zei Carol, die in de gaten kreeg hoe de vrouw de kruidenierswinkel van haar oom bevoorraadde met alles behalve kruidenierswaren. ‘Zeg, ik geloof dat het gestopt is. Waarom moeten we nu nog naar het ziekenhuis, pap?’

‘Gewoon voor mijn plezier. Als het echt gestopt is, heb ik toch liever dat zij de prop er daar uithalen. Laten we doorgaan met het spelletje. Is het cakemeel, mevrouw Brodhag? Zo niet, dan geef ik het op.’

Bij New Rochelle hadden we allebei opgegeven, en vertelde mevrouw Brodhag ons het verschrikkelijke nieuws. Het was selderij die haar oom verkocht, en vader en dochter smoorden hun gelach in de vuist. Tegen de tijd dat we de stad hadden bereikt, regende het niet meer. Carol werd in het ziekenhuis onmiddellijk in bed gestopt, kreeg een transfusie en de eerste cortison, die was voorgeschreven door een jonge dokter die contact had gehad met Scoville en die me ervan verzekerde dat we haar binnen een paar dagen hier weer uit kregen. Mevrouw Brodhag en ik liepen de ziekenhuistrappen af naar de geparkeerde auto, waarnaast we even aarzelden omdat mevrouw Brodhag een blik wierp in de donkere straat. Ik zocht naar een restaurant.

‘Wil je wat te eten?’ vroeg ik, want het avondeten was erbij ingeschoten.

Ze schudde haar hoofd en richtte haar blik op een gebouw halverwege het blok, een kerk, zag ik. Ik voelde haar wens, en bood aan op haar te wachten, of zelfs even daar met haar rond te hangen. Ik uitte mijn twijfels of het gebouw dat we naderden wel zo geschikt was, want het droeg de naam van de heilige Catherina van Siena en bovenaan stond een kruis, terwijl deze vriendin van me een congregationalist was, en die zijn gewend aan een eenvoudig interieur en sobere gebeden. ‘Hier moeten we het mee doen,’ zei ze terwijl we al die pracht en praal binstapten.

Ze knielde vooraan om te bidden. Ik zat in een kerkbank bij het middenpad. In deze stille spelonk waren op dit late tijdstip slechts een paar gebogen hoofden. Mevrouw Brodhag bleef

lang weg, en ik stond op en dreef af naar achter in de kerk, waar mijn aandacht werd gegrepen door een aparte knielbank met kaarsjes en een standbeeld dat ze zwakjes verlichtten. Het was een schrijn voor de heilige Judas, beschermheilige van de Hopeloze Gevallen. Ik zonk neer op de vloer, balde mijn handen tot een enkele vuist en schuurde ze langs mijn natte ogen, en schreeuwde slechts: 'Nee!'

Ik beheerste nu de kunst van het halfdronken blijven, zonder enig plezier meer in het drinken. Alcohol, en slaappillen ertussendoor, bezorgden me een paar uur van dromen waarin ik rondtuimelde, zoals de buitelingen op die sciencefictionafbeeldingen als een figuur buiten de zwaartekracht van een of andere planeet is geraakt, dood of nog levend. Ik werd uit de ene nachtmerrie wakker in een volgende nachtmerrie. De dageraad bracht zijn allegaartje van vogelzang, dat ooit de gelukzalige dommelaar een visioen had toegestaan in een dicht oerwoud te wonen, een spel dat tweemaal zo geschikt was voor wie geen namen kende van die schepsels die daar zo een eind weg floten. Eén vogel kenden we, die bruine lijster met het zoetste geluid op aarde, zo niet het meest ondraaglijke. Eentje nestelde dit seizoen dicht bij ons huis, en stortte zijn vloeibare muziek uit over de wrede meidoornentakken. Ik moet hem in mijn slaap hebben gehoord, want ik werd wakker terwijl de tranen door mijn gesloten oogleden drupten.

Ik vond het fijn om naar het ziekenhuis te gaan, waar de gang even vol kinderen was als de bossen vol vogels. Ik had het alleen tegen middernacht gezien in een spookachtig halfduister. Nu was het een heksenketel van botsende driewielers, stuiterende ballen, en groep om de verpleegsters en de vrijwilligers, die Blauwe Gaaien werden genoemd om de kleur van hun uniformen waarin ze door elkaar renden voor niet-medische klussen. Een zwarte verpleegster met een schaal bedekt met een handdoek, hield met haar vrije hand een jongen in pyjama op afstand die haar buik als boksbal probeerde te gebruiken. Ze lachte uitgelaten. Een moeder duwde een kinderwagen

voort waarin een mummie lag te slapen en op zijn gewaad was een bordje gespeld met ‘Niets door de mond’. Ze stopte glimlachend en bekeek het tafereel. Een priester zegende een knul in een rolstoel, voordat ze zich samen vrolijk maakten om het team van de Dodgers, en hij vertrok voor andere karweitjes. Er kwam een peuter naar ons toe gekropen met een tulband van gaasverband, maar een passerende verpleegster onderschepte hem en plaatste hem terug in z’n ledikant.

Carols kamer was leeg. Het onbezette bed was rommelig, en op de tafel ernaast lag het verhalenboek dat we van huis hadden meegenomen, dichtgeslagen met een stuk gum als bladwijzer. Er kwam net een verpleegster binnen met wat medicatie en zij dacht dat we in de speelruimte meer kans maakten. En daar was ze, in een rolstoel, met één hand bezig in een kleurboek. Hoog aan een staaf die vastzat aan de rolstoel, bungelde een fles waaruit een dieprood slangetje leidde naar een naald in haar andere hand, en die invloed was overduidelijk al naar haar wangen verspreid. Haar stralende ‘hoi’ bevestigde gelukkig die indruk, hoewel haar welkom spoedig overging in een klacht. Er waren tal van zaken, maar één grote. Een ‘gezelligheidsdame’ had vlechtjes gemaakt, en niet alleen was het resultaat smadelijk, het verruïneerde ook de krullen die ze probeerde te kweken. Ik gehoorzaamde onmiddellijk het bevel de elastiekjes te verwijderen, en terwijl ik haar edele haardos kamde, vroeg ik waarom ze had toegegeven. ‘Wat *doe* je eraan, papa? Ze hebben zo’n *houding*.’

‘Wat voor houding?’ fluisterde ik.

Ze ging nog zachter praten en wees met haar ogen een Blauwe Gaai aan, wier verrichtingen ik probeerde te ontrafelen. ‘Kijk daar eens een tijdje naar.’

De vrijwilligster was een slanke brunette van ongeveer dertig, haar eigen geroskamde haar jubelend boven het uniform. Al dat deinende zelfvertrouwen getuigde van een leven vol veiligheid, van zwembaden en tenniswedstrijden in het zonlicht van een dure club, en liefdadigheidsbals onder grote kroonluchters. Ze klapte haar handen boven een gekleurde jongen

die op een rijtafel in een soort geschrokken bravoure over zijn operatie vertelde. Ook hij droeg een tulband, en door die lijkwade heen kon je het verwijderde gezwel langzaam weer zien groeien, zoals een brioche in een pan. ‘Oh, dat is prachtig, Tommy. Wat jij allemaal te vertellen hebt als je naar huis gaat!’

De Blauwe Gaai bewoog van kind naar kind, lepelde eten in de monden van treuzelende ontbijters, stelde een televisieset bij waarvoor een kleine groep zat in een klimoptuin van transfusie- en intraveneuze slangetjes, haalde spellen en puzzels tevoorschijn voor wie aan tafel zat. Tegen de tijd dat ze de cirkel rond was en weer bij ons uitkwam, had ik haar handwerk nauwgezet ontmanteld. Ze was even stil om het aan te laten komen.

‘*Kijk,*’ riep ze met haar rituele klap van verrukking. ‘Hoe lief.’

‘Vind je het leuk?’ vroeg ik, en keek omhoog met hondenogen. Mijn blik was het bewijs dat ik precies begreep wat Carol bedoelde met ‘zo’n houding’.

‘Nou eh, het is prachtig. Hoe wil je de scheiding, schat, in het midden of opzij?’

‘Opzij.’

‘Dat is perfect voor jou. Zorg ervoor dat pappie het goed doet. *Pap-pie,*’ en ze ging ervandoor met een pedagogische frons naar mij. Ze deed alsof, of ze was de vlechtjes echt vergeten – volledig gehoorzaam aan de heilige 1 aprilgrap waaraan wij allemaal en iedereen waren toegewijd tot aan de poorten van de dood: de 1 aprilgrap Alles Gaat Goed Hoor.

Deze opdracht was het moeilijkst vol te houden in de bezoekersruimte. Daar vergelijken ouders die hun wake even onderbraken, hun problemen onderling tijdens praatjes waar het onderwerp elk ogenblik in kon binnenlopen of -denderen in een rolstoel of op een driewieler. Hier ontmoette ik Stein. Ik had net gezien hoe Carol in bed was gelegd voor een middagdutje, en ging naar de zitkamer voor een sigaret. Een korte man met een kale kegel en een brutaal groen pak aan, stond bij

het raam naar buiten te kijken. Toen ik binnenstapte draaide hij zich om en snoof ter begroeting.

‘Waarvoor zit je hier?’ vroeg hij op een toon die suggereerde dat onze communicatie vanaf nu zou verlopen als een parodie op twee mannen die onterecht in de gevangenis zitten. Ik legde het uit en vroeg hem wat zijn kleine mankeerde. ‘Hetzelfde. Ze hebben hier allemaal een of andere vorm ervan. De eindeloze verscheidenheid van de Natuur.’

‘Hoe lang heeft ze het al? Hij of zij?’

‘Rachel. Dit is haar eerste keer hier.’

Ik kan zijn houding omschrijven als assertieve hopeloosheid, maar dat is nog niets vergeleken met de taak zijn effect op mij te schilderen, want instinctief trok deze afstotende man mij juist aan. Stein kon maar beter de wereld altijd zijn rug toekeren dan zich omdraaien en zijn ware gezicht tonen. Je ging graag een blokje om als dat tevoorschijn kwam, met die snuivende lijnen en eerezuchtige hoektanden als van een mops-hond, hoewel zijn neus niet afgestompt was maar een kleine replica vormde van de raket die hem als hoofd geschonken was. Hij was Cerberus, die de nieuwkomers verwelkomde in dit schimmenrijk dat ze nooit zouden verlaten, en hun vertrek zou hij even plichtsgetrouw verhinderen als hij hun aankomst had verwelkomd. Na een paar minuten praten zei hij plotse-ling: ‘Kom mee,’ en ging me voor door een glazen deur naar een dakterras.

Daar keken we door een getraliede ruit in een onderzoeksla-boratorium vol gekooide muizen. Een medewerker verschoon-de de kooien en deed vers eten en water in de schaal-tjes. Bij een andere ruit waren twee technici druk bezig, ze gebruikten de vensterbank als werktafel. Een jonge vrouw nam telkens een muis uit een aparte kist en hield die vast terwijl een man met een schuifmaat zijn tumoren opmat. De muis werd gewogen op een weegschaal, de maten werden samen met het gewicht in een boek genoteerd, de muis werd terug in de kist gekwakt en een ander eruit gehaald voor dezelfde procedure.

Toen ze merkten dat ze publiek hadden, gedroegen de twee

wetenschappers zich eerst serieus en efficiënt, maar ze werden allengs meliger. Ze begonnen samen ergens om te lachen. Te midden van dit alles ontsnapte een muis en die moest worden teruggevonden. Toen dit gelukt was, bukte het meisje en hield, hilarisch genoeg, in onze richting een val met aas omhoog: er waren hier muizen! Uiteindelijk kuierden Stein en ik weg naar de rand van het dak, we stonden bij een balustrade en keken de straat in twee verdiepingen onder ons. Nog geen honderd meter van ons af, precies tegenover de onderzoeksvleugel waar we op de rand stonden, was de kerk van de heilige Catherina.

‘Nogal een combinatietje,’ merkte ik op. ‘Wetenschap versus religie.’

Stein leek dit cliché te verwachten, of beter gezegd, hij stond te trappelen van ongeduld. En de bitterheid van zijn antwoord suggereerde dat hij me zelfs dit terras op had gelokt slechts om hem deze ene zin te voeren.

‘De een geeft ons ongeveer evenveel als de ander,’ zei hij met een snuif die subtiel iets donkerder was dan zijn welkomstgroet in de zitkamer. Nooit geweten dat het menselijk geknorr zo veel verschil in nuance kende.

‘Kom op zeg.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze krijgen het nooit te pakken, die kanker. Ze gaan niet winnen. Weet je wat het is, die sloom door-delende anarchie? Een souvenir van de oerdrab. De eerste Chaos, woest en leeg. In den beginne was de leegte, en de leegte was met God. Om maar niet te praten over de stoute leegte,’ sloot hij af, met plotseling zo’n potsierlijke opwelling die alleen kan komen uit een man die zo vol haat zit dat hij het zelfs tegen zichzelf keert.

Dat ging ik er niet bij laten zitten. ‘Wist ik niet waarom jij hier zelf zat, dan had ik gezegd dat dit een smerige rotopmerking was tegen een ouder hier.’

‘Sorry.’ Hij legde een hand op mijn schouder en nam me mee terug naar de deur. Deze Cerberus had meer attracties te bieden in ons eenzame verblijf. ‘Al geluncht? Ik weet nog een patent grilbarretje om de hoek. Kunnen we meteen elkaar een beetje leren kennen.’

Onderweg passeerden we de kerk, en door de open deur ving ik een glimp op van het hoge altaar en de verstilde ontploffing van dieproze en goud eromheen.

‘Jij gelooft niet in God,’ zei ik tegen Stein.

‘God is een woord dat rondkaatst in het menselijke zenuwstelsel. Hij bestaat evenzeer als de Kerstman.’

‘De kerstman heeft immens veel invloed gehad, of hij nu bestaat of niet.’

‘Op kinderen.’

‘De moed waarmee al die heiligen zijn gestorven voor God, die kun je amper kinderachtig noemen.’

‘Dat maakt het nog verschrikkelijker. Het is allemaal een fantasie. Het is allemaal voor niets. Een martelaar geeft zijn leven, een crimineel neemt er een. Voor het Al is het om het even.’

‘Dat kan ik niet geloven.’

‘Gefeliciteerd.’

Er viel een mistroostige stilte, die vreemd genoeg ook aangenaam was. Ik veranderde van onderwerp door met mijn hoofd nogmaals richting het onderzoeksgebouw te knikken, voordat we de hoek omsloegen en het uit zicht verdween. ‘Dat hebben we nog om dankbaar voor te zijn, misschien zelfs vroom. Tien jaar geleden hadden onze kinderen geen enkele kans gehad.’

‘Kortom, een dood door leukemie is tegenwoordig een stop-trein in plaats van een sneltrein. Zelfde traject, alleen een paar haltes meer. Maar dat is de geneeskunde, de kunst van het verlengen van ziekte.’

‘Jezus,’ zei ik, en ik lachte. ‘Waarom zou je het willen verlengen?’

‘Om zo de rouw uit te stellen.’

Er volgde een lunch vol gepimpel en ik kon de grafschriften van Stein alleen verdragen door het besef, dat ik kalm koesterde, dat mijn lieveling binnen een dag of twee thuis zou zijn. Er waren plechtige garanties gegeven bij de steroiden en die slingerden inderdaad inmiddels hun toverkrachten naar de vijand. Toen bleek dat hetzelfde het geval was bij Stein en zijn Rachel, hielp dat me eens temeer dit intermezzo van gesmak

en gesnuif door, dat dienstdeed als middagmaal. Zo boven zijn pilav deed hij denken aan een paard dat in zijn haver blaast. Uiteraard had hij het naar zijn zin; ik begon hem door te krijgen. Onder het etiket van zijn verstand was hij een pot verzuurde emoties. Ik mocht hem.

Terug naar onze waakpost kwamen we weer langs de heilige Catherina-kerk, nu aan de overkant van de straat. Vandaar konden we een poster lezen die voor over een maand een noveen aankondigde voor de heilige Judas. Verschillende duiven fladderden rond de gekruisigde gestalte boven de hoofdingang.

‘Is je ooit opgevallen dat die duiven dat standbeeld nooit vies maken?’

‘De parochie houdt het natuurlijk schoon.’

‘Nee, ik bedoel dat de vogels zelf er niet op neerstrijken. Overall eromheen, maar daar niet. Vreemd.’

Ook vreemd was dat dokter Scoville die dag geen bezoek aflegde, en ook de volgende dag niet. Ik wilde al een hartig woordje met hem gaan spreken, maar toen ik hem op de derde ochtend de afdeling zag binnenstappen, leek hij zestig jaar geworden, gekreukeld en ongeschoren, nauwelijks nog in staat de aktetas vast te houden die hij in een hand meezeulde. Hij was vijf steden afgevlagen voor een reeks conferenties, inclusief een spurt naar Washington om daar fondsen los te peuteren voor een experimenteel medicijn dat per driehonderd gram vijftienduizend dollar kostte, en de afgelopen zesendertig uur had hij geen bed gezien, zo vertelde hij ons opgewekt aan de voet van Carols bed.

‘Ik net zomin,’ zei Carol, ‘met al die herrie hier. Het lijkt hier wel een *gekkenhuis*.’

Dokter Scoville schoof haar nachthemd omhoog en beklopte bedachtzaam haar milt. Niet voelbaar, begreep ik uit zijn tevreden knik. De vijand had zich teruggetrokken uit die cruciale voorpost. Neusvlies nog wat brokkelig maar geen zorgen, want het laatste bloedrapport gaf aan dat de bloedwaarde snel weer omhoogschoot van een moeizame vijfenzestigduizend tot boven de honderdduizend. En de blos op haar wangen vertelde

alles wat we moesten weten over haar hemoglobine. ‘Neem haar mee naar huis als u wilt.’

Ze stond al aangekleed en klaar met haar reistas, lang voordat ik de rekening had betaald en door de papiermolen van betalingsbewijzen heen was. Tegen die tijd was de zon ondergegaan en was er een onweersbui losgebarsten. Gillend van plezier sprong Carol de trap af de auto in, en weg schoten we, de stad uit naar huis.

‘Zou ik morgen al naar school kunnen?’

‘Natuurlijk! Als je straks thuis bent, jongedame – het eerste wat je dan doet is je vriendinnen bellen voor het huiswerk dat je achterloopt. Je moet weer in de sleur komen, en dat is geen grapje.’

‘Ik ben benieuwd wat mevrouw Brodhag heeft gekookt.’

‘Ik heb met haar gebeld. Gebakken kip en knoedels, aardappelpuree en ijs met warme chocoladesaus. En voor mij, liefje, een fijn koud biertje.’

‘Oh, papa, jij met je bier! Dat is zo *ordinair*. Niemand drinkt *bier*.’

Mijn lachsalvo moest worden uitgelegd.

“‘Ordinair’ betekent dat heel veel mensen het doen, dus als niemand het doet, is het exclusief.’

‘Oh, papa, jij bent zo’n pietje precies. Maar het eten klinkt lekker zeg.’

‘Wat dacht je van een klein feestje na het weekend? Al de vriendinnen die je hebben gemist. Wat zeg je daarvan? We hebben het er vanavond wel over met mevrouw Brodhag.’

Aantekening bij de relativiteitsleer: de gelukkigste man die avond in New York was een vader op weg naar huis, dwars door bliksemflitsen en verblindende plensregen, met op de voorstoel naast hem een gedoemd kind.